

וְאֲנִי אֶבְטַח בְּךָ / תְּהִילִים פֶּרֶק נ"ה

שׂאוּל יוֹנָתָן וַיִּנְגֹּרֶט

מתוך יראה ורעד בנוגת, משכיל, לדוד.
 דוד בורח מפני שאול, אך קשה לו במיוחד
 עם דואג האדומי שמגלה להיכן נמלט. בתפילה שנצליח לבטוח בבטחון
 מוחלט בה', ולהשליך עליו את המשא שלנו.

(יח) עָרַב וּבָקַר וּצְהָרִים, אֲשִׁיחָה
 וְאֶהְיֶה וַיִּשְׁמַע קוֹלִי.

(יט) פָּדָה בְּשָׁלוֹם נַפְשִׁי מִקָּרֵב לִי, בִּי
 בְּרַבִּים הָיוּ עִמָּדִי.

(כ) וַיִּשְׁמַע אֱלֹהֵינוּ, וַיֵּשֶׁב קִדְּמֵי סֵלָה,
 אֲשֶׁר אֵין חֲלִיפוֹת לָמוֹ, וְלֹא יֵרָאוּ אֵלֶיהֶם.

(כא) שָׁלַח יְדָיו בְּשָׁלְמִיּוֹ, חָלַל בְּרִיתוֹ.

(כב) חָלְקוּ מִחֶמְתָּת פִּיּוֹ וּקְרַב לְבוֹ,

רַבּוֹ דְּבָרָיו מִשְׁמָן וְהֵמָּה פִּתְחוּת.

(כג) הִשְׁלַךְ עַל ה' יְהִבֵּךְ וְהוּא יִבְלַכְךָ,

לֹא יִתֵּן לְעוֹלָם מוֹט לְצַדִּיק.

(כד) וְאֵתָּה אֱלֹהִים תוֹרְדֵם לְבָאָר
 שַׁחַת,

אֲנָשֵׁי דָמִים וּמְרַמֵּה לֹא יִחַצּוּ יַמֵּיהֶם,

וְאֲנִי אֶבְטַח בְּךָ.

מִסַּעַר.

(י) בִּלְעֵ אֲדֹנָי פִּלַּג לְשׁוֹנֵם, בִּי רֵאִיתִי
 חֶמְס וְרִיב בְּעִיר.

(יא) יוֹמֵם וְלַיְלָה יִסּוּבְכֶּה עַל חוֹמֹתֶיהָ,
 וְאוֹן וְעַמֵּל בְּקִרְבָּהּ.

(יב) הַזּוֹת בְּקִרְבָּהּ, וְלֹא יֵמִישׁ מִרְחֻבָּהּ
 תֵּךְ וּמְרַמֵּה.

(יג) כִּי לֹא אוֹיֵב יִחַרְפֵּנִי וְאֲשָׂא, לֹא
 מִשְׁנָאִי עָלַי הִגְדִּיל וְאִסְתֵּר מִמֶּנּוּ.

(יד) וְאֵתָּה אֲנוּשׁ בְּעִרְבִי, אֶלּוּפִי וּמִיֶּדְעִי.

(טו) אֲשֶׁר יִחַדּוּ נִמְתִּיק סוּד, בְּבֵית אֵלֶיךָ
 לְהִים נְהַלֵּךְ בְּרוּשׁ.

(טז) (יְשִׁימוֹת) יִשְׂרָיִי מוֹת עֲלִימוֹ, יִרְדּוּ
 שְׂאוּל חַיִּים,

בִּי רְעוֹת בְּמַעְרָם בְּקִרְבָּם.

(יז) אֲנִי אֶל אֱלֹהִים אֶקְרָא, וְה' יוֹשִׁיעֵנִי.

(א) לְמַנְצַח בְּנִינָת, מִשְׁכִּיל, לְדוֹד.

(ב) הַאֲזִינָה אֱלֹהִים תְּפִלְתִּי, וְאֵל
 תִּתְעַלֵּם מִתַּחֲנָנִי.

(ג) הִקְשִׁיבָה לִי וְעֲנֵנִי, אֲרִיד בְּשִׁיחִי
 וְאֶהְיֶה.

(ד) מִקּוֹל אוֹיֵב מִפְּנֵי עֶקֶת רָשָׁע, בִּי
 יִמְיָטוּ עָלַי אֵין וּבִאֵף יִשְׁטַמּוּנִי.

(ה) לִבִּי יִחִיל בְּקִרְבִּי, וְאִימוֹת מוֹת נִפְלוּ
 עָלַי.

(ו) יִרְאֵה וְרַעַד יֵבֵא בִּי, וְתִכְסְּנֵי פִלְצוֹת.

(ז) וְאָמַר: "מִי יִתֵּן לִי אֶבֶר בְּיוֹנָה, אַעֲוֹפָה
 וְאֲשַׁבְּנָה.

(ח) הִנֵּה אֲרַחֵק נֶדֶד, אֶלֶּיךָ בְּמַדְבָּר."

סֵלָה.

(ט) אֲחִישָׁה מִפְּלֹט לִי, מְרוּחַ סַעָה

נאמר (שמו"א טז, טז) שיבקשו איש ידע מנגן בכנור, ואכן
 דוד ענה להגדרה זו בהיותו (טז, יח-כג) ידע נגן ... והיה
 בהיות רוח אלהים אל שאול, ולקח דוד את הכנור ונגן
 בידו, ורוח לשאול וטוב לו, וסרה מעליו רוח הרעה. ואולם,
 היה זמן בו הנגינה כבר לא עזרה לרוח הרעה של שאול

מהנותרת המורכבת של המזמור: לְמַנְצַח
 בְּנִינָת, מִשְׁכִּיל, לְדוֹד, נֵרָאָה

שמתייחסים אנו לשני מזמורים – האחד בְּנִינָת והשני
 מִשְׁכִּיל על גביו.

הנגינה מאפיינת את דוד בעומדו לפני שאול. בהתחלה

שפת רעהו"), **כִּי רֵאִיתִי חֶמְס וְרִיב בְּעִיר. יוֹמָם וְלַיְלָה יִסּוּבְכָה** (= יסובכו את העיר, החמס והריב) **עַל חוֹמְתֶיהָ, וְאֹזֶן וְעַמֹּל** (= עוול) **בְּקַרְבָּה** (= בתוך העיר). **הוֹת** (= דברים הווים כל הזמן, חמס וריב ואון ועמל) **בְּקַרְבָּה, וְלֹא יִמֵּשׁ מִרְחֹבָה תָּךְ** (= שקר) **וּמִרְמָה**. הסתכלות כזו על העיר הביאה אותו להחלטה לברוח מן העיר, וכפי שראינו קודם לכן – **מִי יִתֵּן לִי אֲבֵר כִּי־וָנָה, אָעוֹפָה וְאֲשַׁכְנָה**.

ואולם, מדגיש דוד: **כִּי לֹא אוֹיֵב יִחַרְפְּנִי – וְאֲשָׂא** (= ואספוג) את החרפות אם היה זה אויב, **לֹא מִשְׁנָאֵי עַלֵּי הַגְּדִיל – וְאֲסַתֵּר מִמֶּנּוּ**. בפועל, לא התממשו הפחדים מן המזמור הקודם, שכן אם היו מגיעים הפחדים הללו היה דוד יכול לשאת אותם, ומה שקורה עכשיו הוא עוד גרוע יותר – **וְאַתָּה אֲנוֹשׁ כְּעַרְפֵּי** (= הדומה לי), **אֲלוֹפֵי** (= שר וגדול) **וּמִי־דַעֵי** (= הודעתי לו את סודי). **אֲשֶׁר יִחַדּוּ נִמְתִּיק סוּד, בְּבֵית אֱלֹהִים נִהְלַךְ בְּרָגֶשׁ**. ועתה, (ישימות) **יִשִּׁי מוֹת עֲלִימוֹ, יִרְדּוּ שְׂאוֹל חַיִּים, כִּי רָעוֹת בְּמַגּוֹרָם** (= בשכונתם) **בְּקַרְבָּם**.

מיהו האנוש עליו מדובר? בסנהדרין (קו, ב) דורש רבי יוחנן את הפסוקים בפרקנו על אחיתופל, ולדבריו דואג ואחיתופל לא ראו זה את זה, ועל שניהם נאמר הפסוק בפרקנו **אֲנָשֵׁי דָמִים וּמִרְמָה לֹא יַחֲצוּ יַמִּיהֶם**. אמנם ישנו מזמור מפורש על דואג (תהלים נב): **לְמַנְצַח מִשְׁפִּיל לְדָוִד. בְּבוֹא דוֹאֵג הָאֲדָמִי וַיִּגְד לְשְׂאוֹל, וַיֹּאמֶר לוֹ: בֹּא דָוִד אֶל בֵּית אַחִימֶלֶךְ**. ובכל זאת, נראה בפשוטו של מקרא שיש לדרוש גם את הפסוקים בפרק שלנו על דואג, ואת התיאור: **אֲשֶׁר יִחַדּוּ נִמְתִּיק סוּד, בְּבֵית אֱלֹהִים נִהְלַךְ בְּרָגֶשׁ כַּמְתִּיחַס אֵלָיו**.

מה היתה בגידתו של דואג?

מסופר: **וַיָּבֵא דָוִד נֶכְהָ, אֶל אַחִימֶלֶךְ הַכֹּהֵן, וַיַּחֲרֵד אַחִימֶלֶךְ לַקְּרֹאֵת דָּוִד, וַיֹּאמֶר לוֹ: מִדּוֹעַ אַתָּה לְבַדָּה וְאִישׁ אֵין אַתָּה? וַיֹּאמֶר דָּוִד לְאַחִימֶלֶךְ הַכֹּהֵן: הַמֶּלֶךְ צוּנִי דָבָר, וַיֹּאמֶר אֵלָי אִישׁ אֶל יַדְעַ מְאוּמָה אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר אֲנֹכִי שִׁלַּחְךָ, וְאֲשֶׁר צוּיַתְךָ וְאֶת הַנְּעָרִים יוֹדְעֵתִי אֶל מְקוֹם פְּלָנִי אֶלְמוּנִי. וְעַתָּה מַה יֵּשׁ תַּחַת יָדְךָ? חֲמֹשֶׁה לָחֶם, תְּנֶה בְּיָדִי, או הַנְּמֻצָא. וַיַּעַן הַכֹּהֵן אֶת דָּוִד וַיֹּאמֶר: אֵין לָחֶם חַל אֶל תַּחַת יָדִי, כִּי אִם לָחֶם קָדֵשׁ יֵשׁ, אִם נִשְׁמְרוּ הַנְּעָרִים אֲךָ מְאֻשָּׁה. [פ] וַיַּעַן דָּוִד אֶת הַכֹּהֵן וַיֹּאמֶר לוֹ: כִּי אִם אֲשֶׁה עֲצָרָה לָנוּ כַּתְּמוּל שִׁלְשָׁם בְּצִאתִי, וַיְהִי כֹלִי הַנְּעָרִים קָדֵשׁ, וְהוּא דְרָךְ חַל, וְאֶף כִּי הַיּוֹם יִקְדָּשׁ בְּכָלִי. וַיִּתֵּן לוֹ הַכֹּהֵן קָדֵשׁ, כִּי לֹא הָיָה שָׁם לָחֶם, כִּי אִם לָחֶם הַפְּנִים הַמוֹסְרִים מִלְּפָנָי ה', לְשׁוֹם לָחֶם חֵם בְּיוֹם הַלְּקָחוֹ (שמו"א כא, ב-ז). וּמוֹסִיף הַנְּבִיא: וְשָׁם אִישׁ מְעַבְדֵי שְׂאוֹל בְּיוֹם הַהוּא, נִעְצָר לְפָנָי ה',**

(יח, י"ג): וַיְהִי מִמְּחֻרָת, וַתִּצְלַח רוּחַ אֱלֹהִים רְעָה אֶל שְׂאוֹל, וַיִּתְנַבֵּא בְּתוֹךְ הַבַּיִת, וְדוֹד מְנַגֵּן בְּיָדוֹ כִּי־וּם בְּיוֹם, וַיְהַחֲנִית בְּיַד שְׂאוֹל. וַיִּטֵּל שְׂאוֹל אֶת הַחֲנִית וַיֹּאמֶר: אֶכָּה בְּדוֹד וּבְקִיר, וַיִּסֹּב דָּוִד מִפְּנֵי פַעֲמָיִם. וַיִּרְא שְׂאוֹל מִלְּפָנָי דָּוִד, כִּי הָיָה ה' עִמּוֹ, וּמַעַם שְׂאוֹל סָר. וַיִּסְרְהוּ שְׂאוֹל מַעֲמוֹ וַיִּשְׁמְהוּ לוֹ שֶׁר אֶלְף, וַיִּצֵּא וַיָּבֵא לְפָנָי הָעָם. לְאַחַר מִכֵּן נֹאמַר (יח, יד-טו): וַיְהִי דָוִד לְכֹל דְרָכּוֹ מִשְׁפִּיל, וְה' עִמּוֹ. וַיִּרְא שְׂאוֹל אֲשֶׁר הוּא מִשְׁפִּיל מְאֹד וַיִּגְרַר מִפְּנֵיו.

המזמור הראשון (ביח. 49 מילים) פותח בתפילת דוד (ביד. 23 מילים): **הַאֲזִינָה אֱלֹהִים תְּפִלָּתִי, וְאֵל תִּתְעַלֵּם מִתְּחִנָּתִי. הַקְּשִׁיבָה לִי וְעֲנֵנִי, אָרִיד** (= אנוה) **בְּשִׁיחִי** (= בדיבורי) **וְאֶהֱיָמָה** (= ואצעק). **מְקוֹל אוֹיֵב מִפְּנֵי עֲקַת** (= לחץ) **רָשָׁע, כִּי יִמִּטּוּ עָלַי אֹזֶן** (= חורבן) **וּבִאֶף יִשְׁטַמּוּנִי** (= ישנאו אותי). וממשיך בתגובתו הרגשית ובמסקנתו (היח. 26 מילים): **לִבִּי יַחֲלֵל בְּקַרְבִּי, וְאִימוֹת מוֹת נִפְלוּ עָלַי. יִרְאָה וְרַעַד יָבֵא בִּי, וְתַכְסְּנִי פִלְצוֹת** (= אימה ורעה). **וְאָמַר: "מִי יִתֵּן לִי אֲבֵר** (= כנף) **כִּי־וָנָה, אָעוֹפָה וְאֲשַׁכְנָה. הִנֵּה אֲרַחֵק נָדָד, אֶלֶּיִן בְּמִדְבָּר".** סיום מזמור זה הוא במילה: סְלָה.

דוד מפחד מהרוח הרעה שתקפה את שאול, והוא מפחד פחד מוות כאשר שאול מטיל עליו את החנית פעם אחר פעם. ואולם, המקום שכתוב וַיִּרְא מְאֹד הוּא כְּאֲשֶׁר בְּבִרְחִיתוֹ הִגִּיעַ לְאִכִּישׁ מֶלֶךְ גַּת, וְהַעֲבָדִים אִמְרוּ לְאִכִּישׁ שֶׁהוּא דָוִד, וַיִּשָּׂם דָּוִד אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּלִבּוֹ, וַיִּרְא מְאֹד מִפְּנֵי אִכִּישׁ מֶלֶךְ גַּת (שמו"א כא, ג). לאחר הפחד הזה החליט דוד לברוח אל המדבר, וַיִּשָּׁב דָּוִד בְּמִדְבָּר בְּמִצְדוֹת וַיִּשָּׁב בְּהָר בְּמִדְבָּר זִיף (שמו"א כג, יד).

נראה, כי הדימוי ליונה עפה, עלה גם בעקבות בריחתו של דוד מהחלון. וכך אמרה לו מיכל בת שאול, אשתו של דוד (שמו"א יט, י"ב): **אִם אֵינְךָ מִמְּלֹט אֶת נִפְשֶׁךָ הַלַּיְלָה מִחַר אַתָּה מוֹמֵת. וַתִּרְדַּם מִיכַל אֶת דָּוִד בְּעַד הַחֲלוֹן וַיִּלְךָ וַיִּבְרַח וַיִּמְלֹט.**

המזמור השני (ט-כד. 139 מילים) עוסק בבריחה, אך אין הוא מתאר את מה שנגרם לו מהאויבים, ובמובן מסויים – פחדו מהמזמור הקודם לא התממש. התיאור העכשווי הוא של מעשיהם של מי שהיו קרובים אליו, ותפילה לה' שיציל אותו מן הדיבורים הרעים:

בחלק הראשון (ט-טו. 63 מילים) מספר דוד מי עולל לו את הרע: **אֲחִישָׁה** (= אמהר, למצוא) **מִפְּלֹט לִי, מְרוּחַ סַעָה** (= חזקה), **מִסַּעַר** (= מסערה). **בִּלְע** (= השחת) **אֶ-דְּנִי פִלַּג לְשׁוֹנָם** (כמו בראשית יא, ז: **הָבָה נִרְדָּה וְנִבְלָה שָׁם שְׁפָתָם, אֲשֶׁר לֹא יִשְׁמְעוּ אִישׁ**

והמיתו כְּהַנִּי ה', כִּי גַם יָדָם עִם דָּוִד, וְכִי יָדְעוּ כִּי בָרַח הוּא וְלֹא גָלוּ אֶת (אזנו)אֲזָנֵי. נאמר: וְלֹא אָבוּ עֲבָדֵי הַמֶּלֶךְ לְשַׁלַּח אֶת יָדָם לְפָגַע בְּכַהְנֵי ה'. ואולם, דואג האדומי היה שונה מכולם, ועליו אמר דוד במזמור שלנו: שֶׁלַח יָדָיו בְּשַׁלְמִי, חָלַל בְּרִיתוֹ. דואג הרג את כהני ה', ושלח את ידו כדי לפגוע בשלומי ה'.

במעשה זה, הוא חָלַל בְּרִיתוֹ, והרג את מי שה' כרת עמו ברית. נראה כי התיאור בפרקנו הפך להיות הבסיס לנבואת מלאכי, שמתאר את הפרת הברית על ידי הכהנים (מלאכי ב, א-ח): וְעַתָּה אֲלִיכֶם הַמְצֹנָה הַזֹּאת הַכַּהֲנִים. אִם לֹא תִשְׁמְעוּ וְאִם לֹא תִשְׁמְעוּ עַל לֵב לְתֵת כְּבוֹד לְשָׁמַי, אָמַר ה' צְבָאוֹת, וְשַׁלַּחְתִּי בְכֶם אֶת הַמְּאָרָה וְאֶרְוִיתִי אֶת בְּרִכּוֹתֵיכֶם וְגַם אֶרְוִיתִי כִּי אֵינְכֶם שְׂמִים עַל לֵב ... בְּרִיתִי הִיְתָה אִתּוֹ הַחַיִּים וְהַשְּׁלוֹם, וְאַתֶּנֶם לֹא מוֹרָא וַיִּירָאֵנִי, וּמִפְּנֵי שְׁמִי נַחַת הוּא. תּוֹרַת אֱמֶת הִיְתָה בְּפִיהוּ וְעוֹלָה לֹא נִמְצָא בְּשִׁפְתָיו, בְּשָׁלוֹם וּבְמִישׁוֹר הֵלֵךְ אִתִּי וְרַבִּים הָשִׁיב מֵעוֹן. כִּי שִׁפְתֵי כַהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ כִּי מִלֶּאֱךָ ה' צְבָאוֹת הוּא. וְאַתֶּם סִרְתֶּם מִן הַדְרָךְ, הַכְּשַׁלְתֶּם רַבִּים בַּתּוֹרָה, שַׁחַתְתֶּם בְּרִית הַלְוִי אָמַר ה' צְבָאוֹת.

ייתכן, שכאשר דוד מקלל את דואג האדומי ומי שמגלה לשאול את מקומו, הוא רומז גם לשאול עצמו, הרודף אחריו מבלי להחליף את רדיפתו, גם כאשר הוא מפר בזה את שבועתו, באומרו: אֲשֶׁר אֵין חֲלִיפוֹת לָמוֹ, וְלֹא יֵרָאוּ אֱלֹהִים. היראה של שאול מדוד, גדולה יותר מיראת אֱלֹהִים, והוא איננו ירא אֱלֹהִים ואיננו ירא מהשבועה שהוא נשבע לא להורגו.

בסיום המזמור אומר דוד לעצמו: הַשְּׁלַךְ עַל ה' יְהִבֶךָ וְהוּא יִכְלַלְךָ, לֹא יִתֵּן לְעוֹלָם מוֹט לְצַדִּיק (והעיר לי מ.ז. שהמילים והוא יִכְלַלְךָ הם בניגוד לבקשת דוד מאחימלך וְעַתָּה מַה יִּשׁ תַּחַת יָדְךָ? חֲמֹשֶׁה לַחֵם, תִּנְהַ בְּיָדִי, או הַנְּמַצָּא). ועל כל מי שרוצה לחמוס את דוד ולריב אתו, מבקש דוד: וְאַתָּה אֱלֹהִים תוֹרְדֶם לְבָאֵר שַׁחַת, אֲנִשִּׁי דָמִים וּמְרָמָה לֹא יַחֲצוּ יְמֵיהֶם, וּמִסִּיִּם: וְאֲנִי אֲבַטַח בְּךָ.

להאזנה לשיעור על פרק נ"ה:

peneyhamenora.com/tehilim/55

או חפשו באפליקציות הפורקאסטים

"שיעורים בספר תהילים"

וּשְׁמוֹ דָאֵג הָאֲדוּמִי, אֲבִיר הָרָעִים אֲשֶׁר לְשָׁאוֹל (כא, ח).

במזמור שלנו מסופר על מי שגילה לשאול על מקומו של דוד: כִּי לֹא אוֹיֵב יִחַרְפְּנִי וְאִשָּׁא, לֹא מְשַׁנְּאִי עָלַי הַגִּדִיל וְאִסְתֵּר מִמֶּנּוּ. וְאַתָּה אֲנוֹשׁ כְּעַרְכִּי, אֲלוֹפִי וּמִיַּדְעִי. אֲשֶׁר יִחַדּוּ נִמְתִּיק סוֹד, בְּבֵית אֱלֹהִים נִהְלַךְ בְּרַגְשׁ. דוד לא חשב שיש לו אויב ושונא שעליו להיסתר ממנו. היה שם איש מעבדי שאול, אך הוא נעצר לפני ה', ואין הוא מחרף. מסתבר, שדוד הכיר את דואג האדומי, אך הוא לא חשב שצריך לפחד מכך שהוא יגלה את מקומו. וכך הוא אמר לאביתר שברח מנוב עיר הכהנים (כב, כב): יָדְעַתִּי בַיּוֹם הַהוּא כִּי שָׁם (דו"ג)דוֹאֵג הָאֲדוּמִי, כִּי הִגִּד יָגִיד לְשָׁאוֹל, אֲנֹכִי סַבְתִּי בְּכָל נֶפֶשׁ בֵּית אָבִיךָ.

וכאן מזכיר דוד את תפילתו להצלה (יד"ח. 13 מילים): אֲנִי אֶל אֱלֹהִים אֶקְרָא, וְה' יוֹשִׁיעֵנִי. עֵרֵב וּבִקֵּר וְצַהֲרִים, אֲשִׁיחָה וְאֶהְמָה וַיִּשְׁמַע קוֹלִי.

בחלק השני של המזמור (יט"כד. 62 מילים) מתאר דוד איך נשמעה התפילה, והוא ניצל, אך עדיין הוא מבקש לראות את אויביו נופלים: פָּרְהָ בְּשָׁלוֹם נִפְשִׁי מִקְרֵב לִי (= ממלחמה המתחוללת בנפשי), כִּי בְרַבִּים הָיוּ עִמָּדִי. יִשְׁמַע אֶל וַיַּעֲנֶם (= ויקבל את תפלתם), וַיֵּשֶׁב קֶדֶם סִלְהָ (= ה'), אֲשֶׁר אֵין חֲלִיפוֹת לָמוֹ (= אין מי שיחליף אותם), וְלֹא יֵרָאוּ אֱלֹהִים. וחוזר דוד לתאר את מי ששלח יָדָיו בְּשַׁלְמִי (= במי ששלם עם ה'), חָלַל בְּרִיתוֹ (= את הברית של ה' עם הכהנים). חָלַקוּ מִחֲמַמַּת (= המחמאות המחליקות יצאו מ)פִּיו (אך) וְקָרַב לְבוֹ, רַכּוֹ דְבָרָיו מִשְׁמֹן, (אך) וְהֵמָּה פִתְחוֹת (= חרבות). ומסקנתו: הַשְּׁלַךְ עַל ה' יְהִבֶךָ (= דאגותיך) וְהוּא יִכְלַלְךָ, לֹא יִתֵּן לְעוֹלָם מוֹט (= להתמוטט) לְצַדִּיק. וְאַתָּה אֱלֹהִים תוֹרְדֶם (את הרשעים) לְבָאֵר שַׁחַת (= לקבר), אֲנִשִּׁי דָמִים וּמְרָמָה לֹא יַחֲצוּ יְמֵיהֶם, וְאֲנִי אֲבַטַח בְּךָ.

כאשר שאול רוצה להרוג את דוד הוא מערב את הסובבים אותו, ואומר (שמו"א כב, ח): כִּי קִשְׁרַתְּם כָּלְכֶם עָלַי, וְאֵין גְּלָה אֶת אֲזָנֵי בְּכֶרֶת בְּנֵי עִם בֶּן יִשִּׁי, וְאֵין חֲלָה מִכֶּם עָלַי וְגַלְהָ אֶת אֲזָנֵי, כִּי יִקְוֶם בְּנֵי אֶת עֲבָדֵי עָלַי לְאַרְבַּ בַּיּוֹם הַזֶּה. התייחסותו של דוד למי שמגלה את מקומו לשאול, ורוצה במותו של דוד, היא כמי שחומס את המלוכה שמגיעה לדוד, ולפיכך הוא מבקש מה: בַּלַּע אֶדְנִי פִלַּג לְשׁוֹנֵם, כִּי רְאִיתִי חָמָס וְרִיב בְּעִיר.

כל עבדי שאול לא קבלו לשון הרע על אחימלך ונוב עיר הכהנים, ולפיכך, כאשר אמר הַמֶּלֶךְ לְרָצִים הַנְּצַבִּים עָלָיו: סְבוּ